

המזרח

המתרחק

בסין מפיצים תיאוריות קשר ומצדיקים את הטרור ("הם לגמרי בצד הערבי") • ביפן תופסים את ישראל כמדינה שמערערת את השלום העולמי ("יש יפנים שפתאום הולכים עם כאפיות") • בדרום-קוריאה העוינות לישראלים זהה לזו שבאיראן ("אתם ארגון טרור שמנסה לרצוח תנועת התנגדות") • מאז 7 באוקטובר נרשם גם באסיה זינוק חד בממדי האנטישמיות, ומול הצונאמי הזה נרשם כישלון מוחלט בזירת ההסברה

זאב אברהמי

הם לא חלק מההיסטוריה הסינית. הם ניוונים מתוויות שרבים מחשיבים כאנטישמיות מהעולם המערבי: טר בים בכסף, חכמים, פרסי נובל, מרקס, איינשטיין ופרויד – אבל הסינים מסתכלים עליהן בחיוב. גם הם רוצים להיות חכמים, טובים בכסף, לשלוט בעולם ולהחזיק בע"רכי משפחה. יש הבדל בין היחס ליהדות והיחס לישראל. סין מזדהה עם הדרום הגלובלי, וישראל נתפסת כחלק מהמערב האימפריאליסטי, שלוחה של האויב האמריקאי. הם לגמרי בצד הערבי ותמיד דגלו בסיום הסכסוך, בשתי מדינות ובמזרח ירושלים כבירת פלסטין.

"צריך להסתכל על הגל האנטישמי הזה בפריזמה גיאופוליטית", מוסיף עברון. "יש מתח בין ארצות-הברית וסין, וארצות-הברית גם הורתה לישראל להצר את הקשרים העסקיים עם סין בשמונה השנים האחרונות, אז ישראל היא פיון קטן בקרב שביין סין ורוסיה לארצות-הברית. הסינים גם משתמשים בפלסטנים כדי להדוף את הביקורת המערבית כלפיהם על היחס שלהם כלפי המיי עוט המוסלמי בסין. הם מצביעים על הצביעות של אמריקה שכביכול דואגת למוסלמים בסין אבל נותנת לבעלת הברית שלה לבצע רצח עם, לדבריהם, בפלסטנים." "נכון שסין משתמשת בישראל כדי להציק לאמריקה, כמו שאמריקה משתמשת בטייוואן כדי להציק לסין, אבל יש גם סיבות מדאיגות אחרות", אומר טוביה גרינג, חוקר במרכז למדיניות ישראל-סין במכון למחקר ביטחון

ובמאמרים של אקדמאים. מנועי חיפוש כמו עליבאבא מחקו את ישראל מהטופוגרפיה שלהם, ומגיבים באתר "ביליבילי" הורידו את הדירוג של רשימת שינדלר מ-9.7 ל-4.3. הקרנת הסרט הישראלי "העיר הזאת" בתחרות הראשית של פסטיבל הקולנוע בבייג'ינג בוטלה בהתראה של פחות מיממה, וגורמים מדיניים טענו כי מדובר בהחלטה הנובעת מהיחסים המתוחים בין המדינות. בעלה של דיפלומטית ישראלית בסין אף נדקר, אבל המניע למעשה עדיין אינו ברור, וכוחות הביטחון הסיניים הטילו איפול על החקירה.

"גילויי האנטישמיות בסין הן לא תופעה רחבה, והיא בעיקר וירטואלית", אומר פרופ' יורם עברון, חוקר סין מאוניברסיטת חיפה. "להבדיל מהמערב, יהדות ויהודים

פעילת ה-BDS הקוריאנית קים יאפינג: "אנחנו מפקקים בהיסטוריה של מלחמת העולם השנייה ותוהים אם לא עשיתם לה רוויזיה בעזרת הכסף"

סין לא נתנה לישראל אפילו שנייה אחת של חסד. יום אחרי הטבח של 7 באוקטובר, העלתה השגרירות הישראלית בסין פוסט ב"ווייבו" (רשת חברתית סינית) עם תמונתה של החטופה נועה ארגמני. התמונה של ארגמני, שאמה ילידת סין, לא עוררה טיפה של אמפתיה. להפך. גולשים רבים טענו ש"ישראל עושה מניפולציות כדי לגרור את סין למלחמה, בעוד אחרים מיהרו להעלות תמונות של ארגמני מחש"בון האינסטגרם שלה בתוספת הכיתוב: "חיילת נאצית". בתוך שעות הוצפו הרשת והחשבונות של השגרירות וש"לוש הקונסוליות בסין בכמות תגובות אותה כינתה השגרירה אירית בן אבא כ"צונאמי". אם לחשבונות השגרירות יש בדרך כלל שלוש מיליון חשיפות, הכמות עלתה ל-30 ואפילו 40 מיליון.

זה היה צונאמי רעיל במיוחד. המדיניות הסינית הרשמית לא כינתה את חמאס "ארגון טרור" ולא גינתה את הטבח, אך הטוקבקים הסינים לקחו את זה צעד קדימה: הם תמכו בטבח והצדיקו אותו, והביעו תקווה שחמאס ימשיך עד לחיסולה של ישראל. רבים העלו פרפנסים לשואה, היטלר וצ'לבי קרס, עד שאפילו השגרירות הגרמנית בסין הגיבה בזעם. בוז אחר זו, תיאוריות קשר אנטישמיות הופיעו ברשתות, אבל גם ברשתות הטלוויזיה של המפלגה, בעיתונים

קוטפים את פירות השנאה שנזרעה מזמן באוניברסיטת קולומביה

* את הניצנים למה שקורה בימים האחרונים באוניברסיטת קולומביה ובקמפוסים אחרים בארצות-הברית היה אפשר למצוא כבר לפני שני עשורים. החוג לספרות השוואתית, בכיכובו של פרופ' אדוארד סעיד, היווה מוקד משיכה לארגונים וסטודנטים מהשמאל הקיצוני, לצד לאומנים פלסטינים. ההרצאות, הנואמים האורחים והסמינרים שם היו שטופי שנאה, הסתה והתבטאויות חמורות נגד ישראל. בשנת 2000, ברקלי הייתה המוקד לפעילות אנטי-ישראלית ופרו-פלסטינית, אבל היא הייתה רחוקה. כסטודנט לתואר שני בבית הספר לעיתונות בקולומביה, זו הייתה הפעם הראשונה שבה נתקלתי בתהלוכות ומשמרות תמיכה בפלסטין במערב, ובהשתתפות סטודנטים לא ערבים. כמעט כולם מבית מדרשו של סעיד.

כשהאינתיפאדה השנייה פרצה, ההפגנות הללו הפכו להרבה יותר אלימות, בריוניות. המשתתפים הרשו לעצמם לתקוף, בעיקר ורבליט, סטודנטים יהודים. על לוחות המודעות ברחבי הקמפוס נתלו מודעות אנטי-ישראליות ואנטי-יהודיות, ואילו מודעות של סטודנטים יהודים הוכתמו בסמלים נאציים. האוניברסיטה ידעה והעדיפה להעלים עין. אני יודע שהיא ידעה. כתבתי לגורמים האחראים מספר פעמים על מה שקורה בקמפוס, סירפתי להם על החשש של סטודנטים יהודים להסתובב בשעות ובמקומות מסוימים בקמפוס. הם ענו שהם מודעים לבעיה ושהיא בטיפול.

במהלך האינתיפאדה השנייה פרצה, אדוארד סעיד נצפה מיידה אבנים על חיילים ישראלים בגדה המערבית. סעיד היה סוג של גורו בקולומביה. הפרא האציל שאין לבקרו. סטודנטים העריצו אותו, הלכו אחריו בעיניים עצומות. מי שעצם את עיניו במערכה הראשונה להתנהגות של סעיד ולאווירה שאותה הביא לפקולטות שלו, מקבל כעת את צאצאי סעיד במערכה העיקרית.

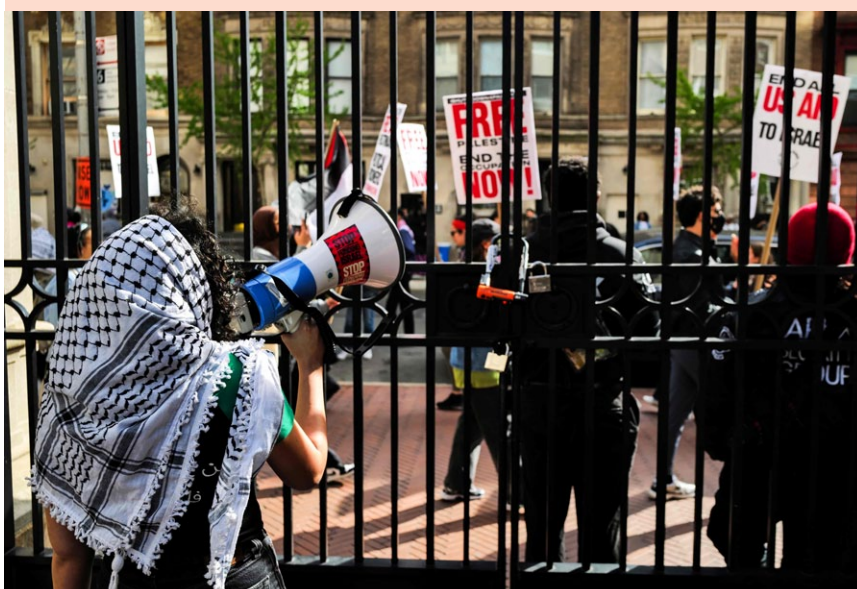
עוד לפני "מהנהר ועד הים"

העיתונאי והסופר הבריטי כריסטופר היצ'נס (שכתב עם סעיד את הספר "להאשים את הקורבנות") היה נואם מבוקש באותן שנים בקולומביה, בעיקר בבית הספר לעיתונות ובבית הספר ליחסים בינלאומיים (SIPA). שמעתי אותו נואם לפחות שלוש פעמים. היצ'נס, שסביו היו יהודים, היה דעתן גדול שהתנגד נמרצות בעיקר לשלושה דברים: דת, הנרי קיסינג'ר והרעיון הציוני. הוא כתב בארס על ישראל, על מהלכיה המדיניים והצבאיים, על היותה מדינת חסות לאימפריאליזם ולתעשיית הנשק האמריקאית, ועל העור ברה שהיהודים בישראל הם היהודים הכי פחות בטוחים בעולם.

ככל שהיצ'נס התנגד יותר לישראל, כך הוזמן יותר ויותר להרצות באוניברסיטה. קולומביה, כמעט בלי לייצר משקל נגד, הפכה לאוניברסיטה (עד אז עדיין רעיונית) שטופת הסתה, שנאה ובורות כלפי ישראל. "כולם מתנחלים", היה פוסטר שהקדים כבר אז את "מהנהר ועד הים". האוניברסיטה טה העצימה את זהותה כקמפוס פרו-פלסטיני נעדר ביקורת כלפי מדיניות הפלסטינים. ישראל, באחת האוניברסיטאות היהודיות ביותר בעולם, הפכה לפני הרשע. לאט-לאט זה זלג מכותלי הכיתות לשביל הראשי, למדשאות, למדרגות שמובילות לספרייה. בנינו הישראלים נהגנו לצחוק: קולומביה היא יותר יהודית מלארי דיוויד, מהיפוכונדריה, מיום כיפור, ופתאום הכל התהפך עלינו. זה כבר לא היה מצחיק.

קצת אחרי שסיימתי את הלימודים, קרה 11 בספטמבר. היצ'נס החליף את עורו (כלפי האיסלאם, לא כלפי ישראל), ויותר הוא לא קיבל הזמנות לנאום. החוגים הליברליים של קולומביה היו עסוקים בשאלה: מה האשמה של המעריב בקריסת התאומים. את חלק מהתשובות היה אפשר לראות השבוע במחנות האוהלים על מדשאות הקמפוס. ■

זאב אברהמי

הפגנה פרו-פלסטינית השבוע באוניברסיטת קולומביה

צילומים: חרטוביטור / AFP, CHARLY TRIBALLEAU

קריאה להפגנה פרו-פלסטינית בדרום-קוריאה. אנטישמיות במדינות בהן כמעט אין מגע עם יהודים

שיש לה קשרים עם בת ברית קרובה לארצות-הברית, ושהשליטה של אמריקה בגוש שלה היא לא חזקה. זו אפי-זודה לא נעימה, אבל דברים יחזרו לקדמותם. בנוסף לכך, ככל שסין תתרשם שישאל יותר במרחב, ככה ישראל תהפוך למקום יותר אטרקטיבי. נוח לתקוף את ישראל כשהיא מבודדת."

שינוי של 081 מעלות

המקרים בסין היוו את הסמן הקיצוני של עליית האנטישמיות באסיה לאחר 7 באוקטובר, אבל גם ביפן ובדרום-קוריאה ניכרה עלייה באנטישמיות ברשתות וגם בהפגנות לא מעטות. גם בשתי המדינות הללו כמעט אין מגע עם יהודים, היסטורית ובהווה, וקיימת תופעה רחבה של פילושמיות ורצון "להיות כמו היהודים" במיתוסים שנחשבים לאנטישמיים במערב. אבל ביפן, שבתחילת המלחמה תושביה שרו בעברית ברחובות ונפפו ברגלי ישראל, התרחש שינוי של 180 מעלות.

"היפנים מודעים ליהדות רק 150 שנה", אומר פרופ' רותם קובנר, היסטוריון שעוסק בחקר יפן בחוג ללימודי אסיה באוניברסיטת חיפה. הוא התגורר שם בעבר במשך עשר שנים, וגם כיום שוהה ביפן בשנת שבתון. "יש הרבה הערצה ליהודים, אבל גם חשש שקשר כזה יכול להשפיע על

לאומי." יש מגה-פלטפורמות שבהן יש גידול משמעותי באנטישמיות מאז 7 באוקטובר. תיאור של יהודים כנאציים, כמפיצי מחלות, אחראים לטבח עם, אחראים למלחמת העולם השלישית שעושים הון ממכירת חיסונים וכלי נשק, וביטויים כמו "חבל שלא גמרו איתכם את העבודה בשואה".

"למשטר הסיני יש מערכת צנזורה וטכנולוגיה לנטר, לצנזר ולסגור את כל מה שלא מתאים לו", מסביר גריינג, "מורידים פה בשנייה חשבונות עם מיליוני עוקבים. אבל את הביקורת הארסית כלפי ישראל הם השאירו. זו הסכמה בשתיקה שמובילה לכך שמשפיענים, אקדמאים והתקשורת מבינים שזה הקו של המפלגה וצריך להתיישר איתו. 10 באוקטובר 'צ'יינה סנטרל טלוויזן' העלו פוסט שתהה איך היהודים הם שלושה אחוזים מאוכלוסיית ארצות-הברית אבל שולטים ב-70 אחוז מהכלכלה שלה. כשעורך הדין של משרד החוץ הסיני נואם חצי שעה ומציג דיק את פעולת הטרור כפעילות לגיטימית נגד הכיבוש, זה שיח רשמי שמגיע מלמעלה. רוב הסינים מעולם לא נתקלו ביהודי, ועדיין יש שנאת יהודים טהורה. סינים מלומדים שרואים ביהודים איום קיומי. זו תופעה בצמיחה, בעיקר עכשיו כשיש האטה כלכלית."

"צריך לקחת דברים בפרופורציות", טוען פרופ' עברון. "ההתבטאויות לא נעימות, אבל זה לא שינוי מדיניות. ישראל יכולה לשרת לסין אינטרס של להראות לעולם

הבת שלי היא הרילרית הכי טובה שלי. היא מביאה לי חומרים מדהימים מטיקטוק. אנשים שמעריצים את היט לרובן לא, שבכלל לא יודעים מה קרה בשואה או ב-7 באוקטובר, שלא יודעים איפה זה ישראל על המפה. הם רק רוצים להצטרף למאבק הסטודנטים הגלובלי נגד הלבן, האימפריאליסטי והמדכא, וישראל היא כוונת העיניים.

יורי גנקין, מנכ"ל "אולי-אין" דיגיטל, עומד בראש משרד פרסום המתמחה בקמפיינים מסחריים וציבוריים ברחבי העולם. הצוות שלו ניהל את פעילות ההסברה של הקמפיינים של ישראל בעולם מאז פרוץ המלחמה (בתחילה בהתנדבות, והחל מרצמבר עבור מענק). "ישבנו על מאגר חומרים מטרור ופתחנו בקמפיינים דיגיטליים בת"ש, הוא אומר, "כשהתכנים כווננו לקהל רלוונטי אהד ישראל, קהילות יהודיות ואוונגליסטים, לקהל שהיה על הגדר ולקהל של מקבלי החלטות. בסין יש שלושה סוגים של קהלי יעד רלוונטיים: פוליטיקאים ומקבלי החלטות, אנשי עסקים מובילים, ומובילי דעת קהל ומשפיענים סיניים שפועלים בתוך סין ומחוצה לה", הוא אומר. "כל אחד מהקהלים האלה צריך לראות את המכנה והאינטרס המשותף בין המדינות כדי שנוכל להגיע אליו. ביפן ובדרום-קוריאה לא הייתי נוגע בתכנים הסברתיים פרופר של להסביר את המצב ומי נגד מי, אלא מריץ תכנים על התרומה של יהדות לעולם. אחר כך מדברים על מורשת עמוקה ורבת שורשים, על 'כבוד' ועל המכנה המשותף ההיסטורית-רבותי. ואז מגיעים ל-7.10 ומתייגים אותו כמעשה הטרור הרצחני ביותר מאז השואה."

גנקין מעמיק בנקודה: "ישראל לא נמצאת בעמ"דה שמאפשרת לה להפגין שאננות ביחס לאנטישמיות שגוואה באף מרחב בעולם. אחת הבעיות והרעות החולות של ההסברה הישראלית לאורך השנים נעוצה בדיוק בכך

וממה שקרה ליהודים. "מה שאנחנו עושים הוא אנטי-ישראלי", היא מנסה להסביר. "הפכתם לשומרים החמור שים של מחנה הריכוז הפתוח בעזה. אנחנו קונים במרוכז דגלי ישראל כדי לדרוך עליהם ולהעלות לרשתות, יש לנו הרבה סימבולים ישראליים שאנחנו מקשטים בסמלים נאציים. פעם האמנו במודלים ישראליים, ביכולות של היהודי, בכבוד לזקנים, בערכי המשפחה. היום אנחנו מפקקים אפילו בהיסטוריה של מלחמת העולם השנייה ותוהים אם לא עשיתם לה רוויזיה בעזרת הכסף. אנחנו לא יודעים אם הטענה שאתם הפצתם את הקורונה למטרות רווח, כמו בספר הסיני 'מלחמת המטבע', היא לא נכונה."

יאפינג מספרת על קשרים ענפים שיצרה עם סטודנטים פלסטינים בעת לימודיה, קשרים שהיא מנצלת עד היום כדי לכתוב תוכן לאתר של התנועה וכן לשלטי ההפגנות, בעיקר על מה ששירותי הביטחון הישראליים עושים כביכול לפלסטינים. בימים הקרובים, היא מבטיחה, היא תנסה שיר חדש שחבריה הפלסטינים הציעו לה: "ככל שישראל תהיה ברוטלית יותר, ככה העולם יהיה מאוחד יותר."

"אנחנו רוצים לוודא שזו הפעם האחרונה שבה יהיה רצח עם", היא ממשיכה בהגדרות המופרכות שלה, "אנחנו דורשים מהמשלה שלנו ומחברות להפסיק את יחסי המסחר עם ישראל. אנחנו גם דורשים שאוניברסיטאות יפסיקו קשרים ומחקרים עם ישראל. כשזכויות אדם נל"קות מפלסטינים, הארמה מתחת לרגליים שלנו רועדת. אנחנו המדינה האסייתית הראשונה עם הסכם סחר חופשי עם ישראל. זה חייב להפסיק, אחרת אנחנו שותפים למשטר האפרטהייד הישראלי, ושל מפעל הקולוניאליזם של המתנחלים הציונים". היא מוסיפה כי היא עסוקה בימים אלה ביצירת מיצגים שונים במרכז סיאול להגברת המוד-

גורלה של יפן ולסבך אותה. אין קהילה רחבה של יהודים פה ובקוריאה, ובכל זאת יש דעות קיצוניות כלפי יהודים. זו תופעה ביזארית."

"היפנים זוכרים ומזכירים עד היום את העזרה שה"גיש להם הבנקאי היהודי יעקב שיף במלחמה נגד רוסיה ב-1904/5, אבל זה גם נתן גב לתיאוריה של השליטה הכלכלית, וכשאתה אומר פה שאתה יהודי, הם מצביעים על הראש כסימן לזה שאתה חכם. רוב רובו של הציבור היפני הוא פרו-פלסטיני ואנטי-ישראלי מאז 1967. מאז המלחמה יש מאות הפגנות תמיכה בפלסטין, הטלת ספק בוכות קיומה של ישראל, מאמרים קשים בעיתונות, איורים אנטישמיים שבהם היטלר מחיך מול האירועים בעזה, או קריקטורה ביום ציון 75 שנה לליל הברדלח שטוענת שישראל עושה מה שעשו אז היהודים. יש ראל נתפסת כמדינה שמסכנת את שלום העולם, בתחתית מתחת לאיראן ובקו אחד עם סין וצפון-קוריאה". "אין אמנם סכנה לפגיעה גופנית או ברכוש", ממשיך קוב"נר, "אבל תיירים יפנים לא מבקרים כמעט בישראל, יש כבר קריאה לחרם על מכירת מוצרים ליש"ראל, ולחץ הציבור גרם לחברה יפנית לבטל מזכר הבנות עם אלביט."

לכך אפשר להוסיף את מה שקרה לג'ודאים הישראליים שגיא מוקי ופיטר פלצ'יק בסוף מארס, כשהגיעו למחנה אימונים בטוקיו. השניים נקלעו להפגנה אנטי-ישראלית, התווכחו עם המפגינים וחליפת הג'ודו של מוקי - עליה התנוסס דגל ישראל - נלקחה ממנו. "אנחנו פעמיים" שלוש בשנה שם לתחרויות ואימונים, ומעולם לא קרה לנו דבר כזה, מעולם לא ראינו משהו אנטי-ישראלי", נזכר מוקי, "והקטע שגנבו לי את הבגדים ועוד ביפן זה ממש לא נורמלי."

אמנם יפן מגנה את חמאס וקוראת לשחרור החטופים (סין נמנעת מכך, ומכנה אותם "עצורים"), אבל מאז המ"לחמה קיים סנטימנט אנטי-ישראלי שמתעצם. מדי שבוע מתאסף ארגון בשם "הירושמה-עזה", כדי להפגין ולה"ניף שלט" לשחרר את עזה" על גשר שמהווה את נקודת האפס של נפילת פצצת האטום בעיר. "עד המלחמה היינו מקבלים דיווחים על מספר חד-ספרתי של אירועים אנטישמיים בשנה באסיה", אומרת ד"ר רחלי ברץ, ראש המחלקה למאבק באנטישמיות וחוסן קהילתי בהסתדרות הציונית העולמית, "עכשיו יש דיווחים על עשרות תק"ריות מאז המלחמה. זה שינוי במגמה, ואנחנו חייבים לשים לב אליו."

איך את מסבירה את השינוי?

"יש הרבה סיבות, אבל אני חושבת שהסיבה המרכזית לעלייה גם ביפן וגם בדרום-קוריאה היא סטודנטים של"מדור ולומדים במערב ומביאים איתם את המאבק הפר"פלסטיני כמשהו 'קול', להיות כמו המערביים."

קוריאה מתברלת מסין ויפן בכך שנוצרים שמרנים שמתעניינים בעם היהודי ובברית הישנה מהווים 40 אחוז מהאוכלוסייה. גם היא זכתה לעצמאות ב-1948 וגם לה יש איום ביטחוני מעבר לגדר. כל נקודות החיבור הללו לא מנעו מהקוריאנים לתפוס עמדה אנטי-ישראלית קשה מאז אוקטובר. הפגנות מתקיימות מדי שבוע מול שגריר"רות ישראל, עם שלטים שמבקשים להפסיק את "רצח העם" לצד קריאות "מהנהר ועד לים". אבל המספרים, 100 עד 150 מפגינים, הם עדיין שוליים.

ראו לציין כי פוסטים מבחילים של קים יאפינג, פעי"לה ב-BDS דרום-קוריאה, כמו "איך מריח חדר הגז?" או "היטלר באמת הבין איך צריך לטפל ביהודים", נמחקו מהרשתות החברתיות בטענה שעברה על חוקיהן. היא למדה באוניברסיטה מערבית במשך שש שנים, עשתה תואר בחוג לספרות, אבל בעיקר ספגה איבה מעוררת חלחלה לישראל לפני שחזרה לדרום-קוריאה לפני שנ"תיים. השיחה איתה מבהילה.

"ישראל נמצאת עכשיו בשיגעון של הריגה", היא מת"חילה במונולוג מזעזע. "אתם ארגון טרור שמנסה לרצוח תנועת התנגדות שהייתה לדעתי רכה איתכם, תוך שאתם עושים לאחרים מה שעשו לכם לפני פחות מ-100 שנה. הפכתם לגרסה היהודית של הנאצים. אנחנו אמנם מאשי"מים את אמריקה בליבוי המלחמה, אבל אנחנו גם יודעים איזה לובי שולט במדיניות האמריקאית. אנחנו גם מאוד נזהרים פה מצריכת תקשורת רגילה כי אנחנו יודעים מי שולט בתכנים."

למרות ההתבטאויות הקשות שלה, חשוב לה להרגיש שהיא לא אנטישמית - כי היא דווקא מודאגת מישראל

ד"ר רחלי ברץ: "אנשים שלא יודעים איפה זה ישראל על המפה רוצים להצטרף למאבק הגלובלי נגד הלבן, האימפריאליסטי והמדכא, וישראל היא כזו בעיניהם"

יורי גנקין: "בסין צריך להראות לקהלי היעד את המכנה המשותף בין המדינות. ביפן ובקוריאה - תכנים על היהדות לעולם"

מחאה אנטי-ישראלית ביפן. רוצים להיות חלק מהטרנד המערבי

שההסברה מהצר שלנו נעשית בפיקים ולא על בסיס יומיומי - ורואים את זה עוד יותר בהשוואה להסברה היומיומית שנעשית בכל רחבי העולם על ידי גופים אנטישמיים ואנטי-ישראליים עתירי ממון. צריך לזכור שלא לעולם חוסן. ארצות-הברית היא כיום בעלת הברית הגדולה והקרובה ביותר של ישראל, אך בטווח של כעשור מעכשיו אסור לנו להניח באופן חד-משמעי שהיא תמשיך לעמוד לצידנו, כי דעת הקהל בה משתנה. ישראל צריכה לשקול כבר עכשיו חבירה לבריתות אסטרטגיות חדשות באזורים שבהם אנו פחות פעילים כיום - ואסיה לחלוטין עונה על ההגדרה הזו."

איך עושים את זה?

"אני מדבר על מאמץ מרוכז של יצירה והפצה של תכ"נים שיכול להימשך גם שלוש שנים. אם אתה עובד נכון, אפשר להגיע גם לכמיליון אנשים בתקציב של כמה אלפי דולרים בחודש בחשיפה אפקטיבית. משם תעשה את המ"כפלות. מדינת ישראל יכולה לעמוד בזה."

מה האתגר המרכזי במאמץ כזה?

"חוצץ משיטת המשטר הסינית, זו גם השפה. בסין זה גרילה, לא קמפיינים. לפחות בהתחלה. אסור שזה יעיר את הצנזורים שלהם, או יש טרגוט יותר אנרגיבי למש"פיענים מחוץ לסין. הקושי הכי גדול לשווק את ישראל זה למצוא את המסר שדרכו אפשר לחדור את מעטפת האדי"שות. האדישות יותר גדולה מהעוינות. זה לא אירופה או ארצות-הברית, אבל זה יכול להגיע לשם. אין ואקום."

Yammitinc@gmail.com

עות ל"רצח העם" שמבצעת ישראל בפלסטינים, ולדבריה חברות קוריאניות רבות תורמות לכך בנדיבות.

"הכל מבוסס על בורות"

סקר שערכה לאחרונה הליגה נגד השמצה לגבי רגשות אנטישמיים בשלוש המדינות הללו העלה את הנתונים הבאים: 20 אחוז מתושבי יפן מחזיקים בדעות אנטישמיות, לעומת 23 אחוז מתושבי סין, ו-53 אחוז מהקוריאנים, אחוז דומה לזה של אזרחי איראן.

ד"ר ברץ: "אם לא נעשה הסברה זה יידרדר וייכנ"סו לשם הכוחות של הצד השני. ליפן תמיד הייתה דעה חיובית על ישראל, בעיקר אחרי העזרה שלנו באסון הכור הגרעיני בפוקושימה, ואז קרה משהו מאוד דרמטי עם העלייה בגילויי האנטישמיות, וזו לא רק המלחמה. יש גורמים חיצוניים שמשפיעים. זה לא ממסדי, אבל מוכרים סיכות 'לעצור את רצח העם בעזה' באינטרנט, יש ספרים מאוד אנטישמיים, כתבות בעיתונים, חוקרים שמפרס"מים מאמרים. זה מספר נמוך ביחס למה שקורה במערב, אבל חייב להדליק לנו עשרות נורות אדומות. יש יפנים שפתאום הולכים עם כאפיות. זה לא שהם מפגינים, שזה לגיטימי, אלא שהם שוללים את קיומה של ישראל, שזו כבר אנטישמיות. הם מייבאים נרטיב מהמערב ומטיקטוק, והכל מבוסס על בורות."

ד"ר ברץ מחדדת: "אנחנו חייבים להבין שיש היום שדות קרב בלבנון, בעזה ובטיקטוק, ובאחרון אנחנו מפסידים.